

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՀԱՅ ԼԵԶՈՒԻ ՊԱՆԾԱՑՈՒՄԸ

Փեսուր մ'ինկաւ Արարաի կասարէն
 Փեսուր նախորդ արծիւի.
 Ինկաւ փեսուր մ'ալ անհունին խորերէն,
 Փեսուր պանդուխտ կըռունկի:

Մեսրոպ ահա, հսկան ահա կը զրրէ
 Զոյգ փեսուրով մայր լեզուն,
 Մէկէն՝ նախանգ, միւսէն թախիծ կ'առիքնէ,
 Աւխարն, աւխաւրնն է խօսուն:

Գիր, գիր իջման, աստուածօրէն տեսլագիր,
 Գիր դրախտին մեղրակաթ,
 Պըսակագիր, ու Տեառնագիր, Սուգի գիր,
 Արարատեան մագաղաթ:

Ախուրեանի ջուրերուն մէջ լրացուած
 Ով իմ փեսուր կըռունկի,
 Բարբառին մէջ կուգայ ձայնըդ տրամած,
 Փեսուր լացի ու սուգի:

Արեգակի բոցերուն մէջ նախապալաց
 Ով իմ փեսուր արծիւի,
 Բարբառին մէջ կուգայ ձայնըդ վեհապանծ,
 Փեսուր կեանքի, արեւի:

Շրթունքէ շուրթ դաւնաթաւալ հայ բարբառ,
 Անկախ նըման աստղերուն,
 Կը բերես խունկ, մեղր ու կըրակ եւ յամպար,
 Նըման ծոցի մը բեղուն:

Բարբառ անանգ, վիշապազանց, նախահարց,
 Բո՛ց՝ Նարեկեան արձակին,

Նաւաբեկում՝ խորն հոգիին մակընթաց,
Աւմաւենի՝ աւագին:

Դուն Առաւօտ լուսոյ լեւան ոսկեսար
Շընորհալի մեղեծոր,
Անհուն հառաչ եօթնադիւրեան արուեստի,
Սըրինգ սրէն վիրաւոր:

Դուն հին միմունչ անճառներուն Սուրբ Սօսեաց,
Փանդիո, բամբիո Գողթանի,
Երգ Վահագնի, Արսաւէսի ամպաւաց,
Հոգիս ձեզի կը ճանի:

Եղբրամ՝յր դառնակսկիծ լացերով,
Արուսեակ որ կը ժպտի
Աւանդօրէն սուրբ գմբէթին վըրայով,
Ոսկեդարին պէս ոսկի:

Փա՛նֆ, ով լեզու, մեսրոպական, մեծարմաս,
Դուն գայիսոն ու գահ մեզ,
Մայր թագունի, այրիութեան մէջ հըպարս,
Ծաղկեալ մական, վարէ՛ մեզ:

Ողիմպոսէն եկաւ դափնի Համերին,
Առիւր պըսակ մինչ Մեսրոպ,
Աւարասին լոկ կասարէն ափ մը ձիւն,
Զի մեր վախճանն էր ամպրոպ:

Մեր նախահարք արե՛ւն, արե՛ւն են պաւսեր,
Այսօր ահա արեւին
Տեղ կը պաւսենք մայր բարբառող գերիվեր.
Արեւապաւսն ենք գրիւն:

Օճականի ֆամին բացեր է զըրֆիս
Էջե՛րն, էջերն այս առօս:

.
.

ԼԵՒՈՆ ԷՍԱՃԱՆՆԵԱՆ

